

Com aturar la guerra?

Extractes de la presentació de Kévin Crépin, sindicalista, militant de la IV Internacional, al Cercle d'Estudis Pierre Lambert, celebrat a París el 15 d'abril de 2026

(Publicat en *Informations ouvrières* nº 906)

L'Institut per a l'Economia i la Pau informa que el nombre de guerres en curs aquest any és el més elevat des de la Segona Guerra Mundial. La sagnant guerra a Ucraïna, que porta més de quatre anys causant estralls, ja ha deixat centenars de milers de morts i ferits. Macron, Starmer, Merz, Meloni i, amb ells, la Unió Europea es feliciten per la derrota d'Orbán, amb la idea que milers de milions addicionals, bloquejats fins ara, podran destinar-se al fet que la carnisseria continuï. Tots aquests diners seguiran sense destinar-se als hospitals, a les escoles, a la resposta a les necessitats de la població.

El genocidi dels palestins continua, els atropellaments diaris de l'exèrcit israelià a Cisjordània s'intensifiquen. Àfrica, un continent ja devastat, veu com la guerra s'intensifica i continua al Sudan i a la República Democràtica del Congo, amb centenars de milers de morts.

Tothom observa la situació amb preocupació i es pregunta: és possible parar-les? Com?

[...] Tothom observa la situació amb preocupació i es pregunta: és possible parar-les? Com? Tots els continents es veuen afectats. Per què hi ha avui dia aquesta generalització de les guerres? És una fatalitat? Es deu a dirigents «dolents», «malvats», «bojos», a qui n'hi hauria prou amb substituir perquè es frenés aquesta espiral bèl·lica? O és una altra cosa?

Aquesta situació no és fruit de l'atac, hi ha una arrel comuna a tot això. Darrere de tot això hi ha la crisi del mode de producció capitalista, la crisi de l'imperialisme, una crisi mortal per a la humanitat, que no deixa de créixer. I per això necessiten la guerra. És la pròpia lògica del capital: necessiten la guerra com a motor de l'economia mundial en crisi. [...] Quines forces poden obligar els dirigents del capital a aturar-se? A aturar la guerra? A aturar la marxa cap a la guerra?

És la mobilització de grans masses la que pot obligar els Governos a aturar-se

La història d'aquestes últimes dècades està repleta d'exemples que demostren que és precisament la mobilització dels pobles, de les masses més àmplies, al carrer, en vaga, la que pot obligar els Governos a aturar-se [...]. Durant la guerra de Vietnam, els militants de la IV Internacional, de la seva secció estatunidenca, el SWP, van dur a terme una campanya contra la intervenció militar estatunidenca al Vietnam i van exercir un paper important. I, tanmateix, no érem partidaris de Ho Chi Minh: havia massacrat els membres de la secció vietnamita de la IV Internacional, manant assassinar-ne cents.

Però consideràvem que la victòria del poble vietnamita contra l'imperialisme, contra la guerra, era punt de suport, independentment de qualsevol altra consideració. Era

una victòria per a tots els pobles, inclòs el poble estatunidenc, independentment de qualsevol altra consideració.

I els camarades estatunidencs expliquen que la consigna central, per a ells, era aquella que era capaç de reunir àmplies masses, que era capaç de reunir milions, i que per tant es cristal·litzava en: «*Out now!*», «*¡Fora ja!*». Que les tropes estatunidenques marxessin.

És en aquest context en què, al Vietnam, i com a conseqüència de la mobilització al seu propi territori, com a conseqüència de la mobilització mundial contra la guerra de Vietnam, unida a la resistència del poble vietnamita, l'imperialisme estatunidenc es va veure obligat a aturar-se. Es va veure obligat per la força de la mobilització de la classe obrera i de la joventut.

Un exemple recent: la situació a Itàlia

M'agradaria posar un exemple molt més recent: vull aturar-me en el que ha ocorregut a Itàlia. Ahir, Meloni es va veure obligada a anunciar que suspèn el seu acord de defensa amb Israel. Com s'ha aconseguit aquest retrocés? A través de quin procés? Ningú pot pensar que s'ha gestat al cervell i en les bones intencions de Meloni. A Itàlia, a partir de la campanya que va portar la USB (Unió Sindical de Base), a partir de la mobilització que van iniciar els estibadors de Gènova, organitzant el blo-

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Aquesta Carta Setmanal es publica en català i castellà. Pots descarregar ambdues versions a la nostra web

queig dels enviaments d'armes, el maig-juny passats, es va obrir una finestra d'oportunitat de la qual es van valer milions i milions, amb l'ajuda dels nostres amics de Potere al Popolo que, com a partit, han estat una ajuda per a la mobilització. Arribant fins i tot a convocar una vaga general al setembre, i després l'octubre passat, a la qual la principal confederació sindical, la CGIL, va haver de sumar-s'hi. Una vaga que va reunir almenys dos milions de treballadors, en contra del suport del govern de Meloni al genocidi. Una vaga que va ser el primer pas que va conduir, uns mesos més tard, a la derrota del referèndum de Meloni, amb el qual intentava sotmetre la justícia.

Va ser precisament l'acció de la classe obrera organitzada, la classe productora de mercaderies, la que va provocar la marxa enrere de Meloni. Per una raó simple i clara: és la classe obrera la que pot deixar de produir armes, la que pot deixar de transportar-les; és precisament la classe obrera la que, en aturar la producció, mitjançant la vaga, pot contrarestar el reclutament forçós de tota la joventut, pot paralitzar el país.

En alguns cercles s'escolta dir que la classe obrera ja no existeix, que ja no som al segle XIX, que ja no ocupa el lloc central que tenia. És cert, ja no som al segle XIX, i precisament per això: la classe obrera és avui molt més gran del que era fa cent cinquanta anys. El proletariat com a classe és numèricament molt més important a escala mundial. I, sobretot, el

proletariat continua estant al centre de la producció capitalista. [...]

Ajudar a superar l' obstacle de les direccions del moviment obrer

Milions de persones s'han aixecat a tots els continents contra el genocidi a Palestina: estudiants, joves treballadors. La situació internacional ja s'ha vist modificada. Llavors, ara: què fer? Evidentment, el camí més curt seria que els dirigents de les centrals sindicals cridessin a la mobilització general contra la guerra.

No ho fan. Això planteja la qüestió de les direccions: la qüestió que es plantegen totes aquelles i aquells que es mobilitzen i volen lluitar, i que s'enfronten al problema de les direccions del moviment obrer, que seria poc realista ignorar i que cal ajudar a resoldre perquè es tracta d'un veritable obstacle per a la mobilització de les masses de totes les categories populars. Perquè el sindicat és part integrant, i no de les menors, de la consciència de classe dels treballadors en el sentit més ampli del terme. I perquè, per això, és una poderosa palanca de mobilització.

Per això donem suport a la decisió que han pres desenes de sindicats i federacions sindicals a tots els nivells a Europa que s'han sumat a la crida de Stop the War en el míting internacional contra la guerra a Londres. Sindicats de docents, del transport, de ferroviaris anglesos, que representen centenars de milers d'afiliats, als quals s'han sumat a França sindicats de CGT, FO, SUD... que reprenen aquesta crida dient: «Sí, és la nostra responsabilitat impedir la guerra perquè podem impedir la guerra». A França, els joves han llançat una crida: «No anirem a la guerra». Crida que us convido a signar. Perquè sí, cal organitzar el fet que aquests milers de jo-

ves que no volen morir per la seva bruta guerra tenen raó, i que farem tot el possible, a tots els nivells, perquè no hi vagin. I és el nostre deure organitzar la resistència en aquest sentit des d'ara mateix.

Mitjançant la mobilització podem aturar la seva matança. I un partit revolucionari organitzat amb aquesta perspectiva, que ajudi, és un element capital, indispensable en aquesta situació. Un partit que doni suport i ajudi qualsevol grup, qualsevol militant, qualsevol acció, per molt minoritària que sembli, que, en expressar-se i mobilitzar-se, participi en aquesta ajuda per superar l' obstacle que suposen les direccions del moviment obrer. Això és el que estem construint amb la IV Internacional, un partit revolucionari que té com a objectiu ajudar les masses, en el seu propi terreny, a plantar cara a la llei de programació militar i a tots els atacs socials que se'n deriven, a obrir una sortida mitjançant el seu propi moviment. No posem cap obstacle a la unitat més àmplia, podem tenir tot un seguit de punts de vista diferents amb altres moltes forces polítiques, i mai hem fet de l'acord sobre el nostre programa una condició prèvia. Considerem que l'imperialisme només pot ser derrotat si s'aconsegueix reunir àmpliament a escala internacional totes les forces de ruptura que s'estan aixecant. Aquest és el sentit de la nostra participació, en igualtat de condicions amb altres, en el míting de París i en el de Londres. I és precisament aquesta orientació la que constitueix el nucli de la política de la IV Internacional. Això és el que sotmetem a debat.

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

HACIA EL MITIN INTERNACIONAL

CONTRA LA GUERRA

Londres, 20 de junio 2026

ENCUENTRO ESTATAL CATP, SÁBADO 18 ABRIL, 12H

Fundación Anselmo Lorenzo (C/Peñuelas 41), Madrid

catp comité por la alianza de trabajadores y pueblos